

ליל שבת קודש פרשת משפטים ה'תשס"ה

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"ז המדבר ממדה כנגד מדה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים ס"ב) ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, היינו שהוא חסד גדול מאת השם יתברך שהוא משלם לאדם מדה כנגד מדה, שעל ידי זה הוא מבין לפשפש כמעשיו ולידע החטא שפגם בו ולשוב בתשובה, אך דע, שעיקר מה שמשלם השם יתברך מדה במדה, הוא בארץ ישראל, כמה שכתוב (איוב ב'): "יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו", 'ארץ' היינו בחינות ארץ ישראל, היא מתקוממה לו ושם נתגלה עונונו, כי שם מדקדקין לשלם לאיש כמעשהו, מדה כנגד מדה, וזה שכתוב על ארץ ישראל (במדבר י"ג): "ארץ אכלת יושביה", ראשי תיבות, א'תה ת'שלם ל'איש כ'מעשהו כנ"ל, ועל כן היושבים שם בארץ ישראל יש להם על הרוב יסורין, מחמת שממהרין שם לשלם לאיש כמעשהו, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו יסוד גדול בחיי האדם, והוא ענין ה"מדה כנגד מדה" שמתנהגים עם האדם מלמעלה, היינו בכל דבר שהוא עושה, הן לטוב והן להיפוך, על הכל משלמים לו "מדה כנגד מדה", כי כשעושה טוב ומתנהג כשורה, מקבל שכר טוב לעד ולנצח נצחים "מדה כנגד מדה" כנגד מעשיו, עין לא ראתה אלהים זולתיך וגו', וכן להיפוך, כשעושה עבירה חס ושלום, מקבל עונש "מדה כנגד מדה" כנגד חטאו, וגם זה הוא חסד גדול מהשם יתברך, כי על ידי זה יודע מה שפגם, ויכול לחזור בתשובה תיכף ומיד ובחיים חיותו, ולא יצטרך לעונשים קשים ומרים אחר כך לעולם הבא, כי אם אין האדם מתקן את מה שפגם בחיים חיותו בעולם הזה, אזי יצטרך לתקן אחר כך, ולפעמים על ידי עונש הגלגול, שצריך לרדת עוד הפעם לזה העולם, ולתקן את אשר עיוות, שזה עונש קשה וכבד מאד כמובא, ולכן תיכף ומיד שעובר על אדם איזה צער ויסורין חס ושלום, ראוי לו להתבונן היטיב למה עובר עליו הצרה הזאת, אולי פגם באיזה ענין הדומה לצער הזה, ובזה מזכירין אותו לשוב בתשובה על חטאו, ואז היסורין האלו יהיו מזבח כפרה, לכפר לו על כל עוונותיו, בבחינת (ויקרא א') אדם כי יקריב מכם קרבן, מכ"ם ראשי תיבות מ'דה כ'נגד מ'דה, כי כשאדם

מכיר למה עובר עליו הצרה הזאת, וחוזר בתשובה על מה שפגם, אינו זו משם עד שמוחלין לו, ודבר זה מתנהג ביותר בארץ ישראל, כי ארץ ישראל הוא מקום גילוי השגחה, וכמו שכתוב (דברים י"א) תמיד עיני הוי"ה אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, שעיני השגחתו יתברך שם ביותר מבכל העולם, ולכן שם ממהרים לפרוע לאדם מדה כנגד מדה, וכשאדם יש לו דעת דקדושה, הוא חוזר בתשובה תיכף ומיד, ועל ידי זה ממתיק מעליו כל הדינים, ולכן אשרי המתבונן היטיב על כל מעשיו, ובפרט כשעובר עליו איזה צער חס ושלום, וחוזר בתשובה תיכף ומיד על מה עשה, כי בזה יומתק מעליו כל הדינים, וימשיך על עצמו חסדים ורחמים גמורים, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את כל המשפטים והדינים שיש בין אדם לחבירו, בדיני ממונות ובדיני נפשות, כמו דיני עבדים שאחד נמכר לחבירו, ודיני היזיקות, ודיני גניבות, וארבע שומרים, וההורג את חבירו וכו', והם דינים נפלאים מאד בכל פרטי החיים, ולכאורה צריכין להבין, למה מסבכים מן השמים כל העסקים האלו בין אדם לחבירו, בכל כך הרבה מיני אופנים, עד שיהיה נקבע פרשה שלימה מכל הדינים האלו? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מוכן הענין מאד, כי בעולם הזה משלמים לאדם "מדה כנגד מדה" על כל מעשיו, ולכן אם פגם באיזה חטא, או היזיק וציער את חבירו באיזה ענין, בוודאי יחזור אליו הדבר "מדה כנגד מדה", וכמו שכתוב (ויקרא כ"ד) כאשר יתן מום באדם כן יתן בו, וכמו שמביא רש"י הקדוש על הפסוק (שמות כ"א פסוק י"ג) והאלהים אינה לידו וגו', ולמה תצא זאת מלפניו? אלא מדבר בשני בני אדם, אחד הרג שוגג ואחד הרג מזיד, ולא היו עדים, הקדוש ברוך הוא מזמנן לפונדק אחד, זה שהרג במזיד יושב תחת הסולם, וזה שהרג שוגג עולה בסולם, ונופל על זה שהרג במזיד והורגו וכו', נמצא שכל אחד מקבל דינו, עיין שם, כי משלמים על כל דבר "מדה כנגד מדה", ואין שום דבר הפקר כלל, ולפעמים אם לא שילם בגילגול זה, יצטרך לחזור ולשלם בגילגול אחר, ולכן ריחם עלינו התורה הקדושה ונתן לנו כל המשפטים והדינים האלו, כדי שיתבונן אדם היטיב בכל מעשיו, כשעובר עליו איזה צער ויסורין חס ושלום, אם לא פגם באיזה ענין בינו לבין המקום או בינו לבין חבירו, ויתקן את זה בחיים חיותו, ואם לא יוכל למצוא איזה סיבה שגרים לו הצער הזה, יידע היטיב שהוא עצמו סוד הגילגול, היינו שהוא צריך עכשיו לתקן איזה פגם שפגם בגילגול הקודם, וכמבואר באריכות בזהר הקדוש פרשה זו (משפטים צ"ד.), על הפסוק (שמות כ"א) ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם, אלין אינון סדורין דגלגולא, דינין דנשמתיין דאתדנו כל חד וחד לקבל

עונשיה (אלו הם סידורי הגילגול, הדינים של הנשמות שנדרונים לקבל עונשם), ולכן תיכף ומיד בפסוק הראשון, מרומז ענין חיקור ובירור הדין, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מוכא כאן בבעל הטורים) למה נסמכה פרשת משפטים לאיסור לא תעלה במעלות על מזבחי, ללמד שיהיו מתונים בדין, ולא יפסיעו בה פסיעה גסה, היינו שיהיה כל אחד ואחד מתון בדינו, לחקור ולהתבונן בכל מה שעובר עליו, למה מגיע לו כך, ואיך יכול לתקן את אשר עיוות, שזהו גם מרומז במילת "ואלה", ראשי תיבות ו'חייב א'דם ל'חקור ה'דין (כמוכא בבעל הטורים), כי זה חיוב על כל אחד ואחד, להתבונן בכל הדינים שעוברים עליו חס ושלום, למה הם באים, ומה רוצים ממנו מן השמים, ואם אינו יכול למצוא סיבה פשוטה, יתלה אותם בסודי הגלגול, וכדברי הזוהר הקדוש הנ"ל, ואז בוודאי יזכה לתקן את אשר עיוות, ויגיע לתיקונו באמת.

וזהו גם מה שאמרו חכמינו הקדושים (מוכא ברש"י הקדוש) למה נסמכה פרשת דינים לפרשת המזבח, לומר, שתשים סנהדרין אצל המזבח, היינו בלשכת הגזית, ולכאורה יש להבין מהו באמת השייכות והקשר בין הדינים להמזבח? אבל על פי הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה אכילת המזבח שהוא עבודת הקרבנות, הוא ענין העלאת נפש החי שיש בבעלי חיים, שהם כוללים בתוכם גם כל הצומחים והדוממים, כי הבעלי חיים אוכלים הצומחים באדמה, נמצא שכולם כלולים בתוכו, וכשארם מקריב מהם קרבן, מתעלים כל הד' בחינות של דומם צומח חי ומדבר, וכולם מקבלים תיקון, ואפילו היום שאין לנו מזבח, שולחנו של אדם מכפר עליו כמזבח, כי על ידי אכילתו בקדושה וביראת שמים, הוא מעלה ומתקן כל הנשמות המגולגלות בבעלי חיים, ובצומחים, ובדוממים, ולכן (אבות ג') שלשה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה, כאילו אכלו משולחנו של מקום, "שלשה" שאכלו דייקא, רמז לג' בחינות הנ"ל של חי צומח ודומם, שמקבלים עלייה על ידי "אחד" שאוכל בקדושה ואומר דברי תורה על השולחן, כי על ידו כולם מקבלים תיקון, ונחשב כאילו אכל משולחנו של מקום, שהוא אכילת המזבח, אבל שלשה שאכלו ולא אמרו עליו דברי תורה, כאילו אכלו מזבחי מתים, "זבחי מתים" דייקא, כי הנפשות המגולגלים בתוך המאכלים אינם מקבלים תיקון, ונשארים כפגרים מתים חס ושלום, ולכן מובן מאד סמיכות הסנהדרין והדינים אצל המזבח, כי הדיינים, או כל מי שעובר עליו איזה דין וצרה חס ושלום, צריך לדעת שהוא עוסק עכשיו בתיקון נשמות, היינו בהעלאת נפש המגולגל, ולכן יהיה מתון מאד בדין, לחקור ולברר למה עובר עליו כך, וכן יהיה הדיין נזהר מאד לא לשמוע דברי בעל דין אחד קודם שיבוא חבירו, שזהו גם כן בכלל שוחד ועיוות הדין, כי בקל יהיה

נוטה אחר דברי הבעל דין הראשון ולא יפסוק כהוגן, שזהו גם מרומז בתיבת אשר "תשים" לפניהם, תשי"ם ראשי תיבות ת'שמע ש'ניהם י'חד מ'דברים (כמוכא בעל הטורים), כי זהו אזהרה חמורה מאד, והוא בכלל איסור לשון הרע, וכמו שכתוב (שמות כ"ג) **לא תשא שמע שוא**, אזהרה לדיין שלא ישמע דברי בעל דין עד שיבוא חבירו (כמוכא שם ברש"י פסוק א'), כי צריכין להיות מתונים מאד בכל הדינים, לפסוק כהוגן וביושר, כדי שכל אחד ואחד יקבל תיקונו הנכון, ולא יתקלקל יותר חס ושלום, שזהו מה שמביא רש"י (פסוק א') בשם חכמינו הקדושים, תשים לפניהם כשולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם, ולכאורה יפלא למה נמשלה ההלכות והדינים לשולחן המוכן "לאכילה" דייקא ולא לדבר אחר? אבל על פי הנ"ל מוכן מאד, כי בשעת הדינים עוסקים בתיקון הנשמות כמו בשעת האכילה, ולכן צריכין להיות מתון מאד בדין, ולגרום תיקון לכל מקום שצריך תיקון, והשם יתברך יזכינו להמתיק כל הדינים והצרות מעלינו ומעל כל ישראל, ונוכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת משפטים ה'תשס"ה

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחכם ותם מעשה ט' דף קמ"ג עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, הלך וראה משרתים של גוועלביץ (חנויות), שהיו הולכים בשוק והיו הולכים כדרכם, עם מיני חן שלהם, בכובעיהם ובמנעליהם עם הקצוות בולטות, ושאר מיני חן שיש להם בהילוכיהם ובמלבושיהם, והוא היה בר הבנה וחרף, וישר בעיניו מאד מחמת שהוא ענין נאה, וגם הדבר בביתו במקומו, כי עיניו של אדם מטעין אותו מאד, ומיד שרואה איזה דבר נאה ויפה שיש בו החן של שקר של עולם הזה, הוא נמשך אחריו מאד, וכמו שאומר רביז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס') שיש כמה מיני חן של שקר, שעושים בעמידה, ובאכילה, ובדיבורו עם אנשים, וכן בשאר דברים, ולכל דבר יש

הן אחר מיוחד, וכל אלו החנות של שקר, הם באים כשאין האדם נשמר מתאוות, עיין שם, ולכן אף על פי שאדם הוא בר הבנה וחרוף, צריך רחמים רבים שלא יהיה נמשך אחר החנות שקר של עולם הזה.

הלך אל האנשים שהביאוהו, ונתן להם תשובות חן, ואמר להם שאין נוח לפניו להיות אצלם, ועל מה שהביאוהו, בעד זה שמש אותם בדרך, והנה כאן אנחנו מוצאים על כל פנים נקודה טובה אחת שהיה אצל החכם, שהכיר טובה לאלו האנשים שהביאו אותו, ונתן להם תשובות חן על זה, כי מדת הכרת הטוב הוא מדה חשובה מאד, ואם האדם מכיר טובה לבני אדם, יכול להיות בו מדת הכרת הטוב גם להקדוש ברוך הוא, על כל החסדים והרחמים שעושה עמו בכל עת, אבל אם אינו מכיר טובה לבני אדם, ויש בו מדת כפוי טוב, סימן שגם כלפי הקדוש ברוך הוא הוא כפוי טוב, וזה מדה מגונה מאד, ואשרי מי שרוכש לעצמו מדת הכרת הטוב, ומחזיק טובה לבני אדם כשעושים לו טובה, ואינו אומר, שהטובה בא לי מהקדוש ברוך הוא, ואיני צריך להחזיק להם טובה, כי אין לומר כן, וכמוכא בספר המדות (אות צדקה סי' י"ג), צריך להחזיק טובה לנותן, ואל תאמר שלא נתן לך משל, עיין שם, כי זה האיש שעשה לך טובה, היה לו בחירה על זה, ואם עשה לך טובה, צריכין להחזיק לו טובה.

והלך ועמד עצמו אצל בעל הבית אחד, ודרך המשרתים, שבתחילה צריכים להישכר בפחות ולעשות עבודות כבדות, ואחר כך באים למעלות המשרתים הגדולים, והיה הבעל הבית עושה עמו מלאכות כבדות, והיה שולחו לאדונים לשאת סחורה בדרך המשרתים, שצריכים לבוף ידיהם תחת אציליהם, להניח הבגר על בליטת היד ברחב הכתף, והיה כבד עליו מאד עבודה כזו, לפעמים היה צריך לעלות עם המשאוי הנ"ל על עליות הגבוהות, והיה קשה עליו העבודה, כי בני אדם נופלים לקטנות המוחין עד שנעשים עבד לעבדים, שמוכרים את עצמם לעבודות קשות של בעל הבית, ושוברים גופם בשביל עבודות של אחרים, בשעה שהיו יכולים למצוא לעצמם פרנסה קלה ונקיה, ולהיות בעצמם כמו בעל הבית, אבל כשאין לאדם שכל, הוא נופל לקטנות המוחין, ושוכח התכלית שלו, למה בא לזה העולם, שהוא לעבוד את הקדוש ברוך הוא, ונדמה לו שצריך לעבוד בן אדם, ועל שם זה מרצעין את אוזן עבד עברי, שמוכר עצמו יותר משש שנים, וכמו שמביא רש"י הקדוש (שמות כ"א פסוק ו') אוזן ששמע על הר סיני, כי לי בני ישראל עבדים, והלך וקנה ארון לעצמו, ירצע (מכילתא משפטים), וגם לאידך גיסא, מי שהוא בעל הבית צריך שכל וחכמה איך להתנהג עם פועליו, כי אם יתנהג עמהם

כמו עבדים, ויצעק עליהם, ויתן להם מכות חם ושלום, כולם ימרדו בו, ולא יהיה לו כלום, אבל אם יהיה לו יישוב הדעת, ויכבד אותם, ויחזקם וידבר על לבם, אזי כולם יאהבו אותו ויעבדו בנאמנות אצלו, וירוויח מכל הצדדים, ולכן כל בעל הבית צריך לבקש מהקדוש ברוך הוא חכמה אמיתית איך להתנהג עם פועלים ובעלי מלאכה שלו, ואז יהיה לו הצלחה גדולה בחיים.

וישב עצמו, כי היה פילוסוף בר הבנה: מה לי לעבודה זו? הלא העיקר הוא רק בשביל התכלית לישא אשה ולהתפרנס, עדיין איני צריך להסתכל על זה, על זה יהיה פנאי להבא, בשנים הבאות, בעת טוב לי להיות משוטט בארץ, להיות במדינות, להשביע עיני בעולם, וזה היה הכישלון שלו, שדחה את התכלית לשנים הבאות, בשעה שהיה צריך תיכף ומיד לחשוב על התכלית שלו, לישא אשה ולבנות בית, ובזה היה ניצול מכל רע, אבל כן דרך הבעל דבר, להסית האדם שלא יסתכל על תכליתו נצחי, ובפרט בענין נישואין, ומסית אותו לדחות נישואיו מיום ליום ומחודש לחודש ומשנה לשנה, הכל בכדי לתפוס אותו ברשתו, ואדם צריך להיות משכיל על דבר אמת, להזדרז לישא אשה בכל המוקדם האפשרי, ועל ידי זה יהיה ניצול מן החטא, ויזכה לראות דורות ישרים מבורכים.

הלך בשוק וראה, שנוסעים בעגלה גדולה סוחרים, ושאל אותם: להיכן אתם נוסעים? ללאגורנא, התקחו אותי לשם? הן, וקבלו אותו לשם, ומשם הפליג לאטליא, משם לשפאניא, בין כך ובין כך עברו כמה שנים, ועל ידי זה נעשה עוד חכם יותר מאחר שהיה במדינות רבות, וישב עצמו: בעת ראוי להביט על התכלית, כי אין האדם תופס, שבזמן שהוא עסוק בדמיונות וחלומות שלו, והולך ומטייל לראות הבלי עולם הזה, בין כך ובין כך עוברים כמה וכמה שנים, ומאומה לא ישא בעמלו, כי לא נשאר בידו כלום, בשעה שהיה יכול לרכוש בכל יום ויום הרבה טוב אמיתי ונצחי, נקודות טובות של תורה ותפילה מצוות ומעשים טובים, כי רק זה ישאר לאדם מכל עמלו, וכמו שאמר התנא (אבות ו) לפי שאין מלווין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובים ומרגליות אלא מצוות ומעשים טובים בלבד, אבל אם האדם הולך אחר מראה עיניו, להסתכל על החן השקר של עולם הזה, הוא בסכנה גדולה שלא יבזבז הימים והשנים שלו בלא כלום, ואחר כך יתחרט מאד למה היה כסיל כזה לאבוד ימיו בחנם, והשם יתברך יזכינו לשמור ימינו ושנותינו בשמירה מעולה מאד, ונזכה למלאות אותם עם כל טוב אמיתי ונצחי, עדי נזכה להתדבק בו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת משפטים ה'תשס"ה

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' נ"א המדבר ממעלת האמת ומריחוק משקר, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), השקר מזיק לעינים כגשמיים וברוחניות, בבחינת (ישעיה ג'): "ומשקרות עינים", כי כשהעינים כהות הם משקרין, שאינם מראין הדבר כמו שהוא, כגון על דבר גדול מראה שהוא קטן, ועל אחד שהוא שנים, היפוך מן האמת, ועבירת הדמים, הוא על ידי השקר, כי אי אפשר לדבר שקר, עד שיעבר את דמיו, ואמת אי אפשר לדבר, כי אם כשמוכך מקודם את הדמים, והתהוות השקר, שהוא הרע, שהוא הטומאה, הוא מחמת הריחוק מאחד וכו', כי אמת הוא אחד, למשל, על כלי כסף כשאומרים עליו שהוא כלי כסף, הוא האמת, אבל כשאומרים עליו שהוא כלי זהב, הוא שקר, נמצא שהאמת הוא אחד, כי אי אפשר לומר אמת רק שהוא כלי כסף לא יותר, אבל השקר הוא הרבה, כי אפשר לומר שהוא כלי זהב, וכלי נחשת ושאר שמות, נמצא שהשקר הוא בבחינת, "נקשו חשכנות רבים" (קהלת ז), ובשביל זה לעתיד לבוא יתבטל הרע והשקר, כי יהיה הכל אחדות אחד, בבחינת (זכריה י"ד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו את עוצם מעלת האמת, ואת גודל גנות השקר, כי האמת בא מחמת הדביקות בה' אחד, על ידי שאדם זוכה לזכך ולטהר דמיו מעכירתם, ולקיים רצונו יתברך על ידי מצוות התורה, אזי עיניו מאירים באור האמת, ועולה ומתדבק בו יתברך שהוא עצם האמת, וכמו שכתוב (ירמיה י') והוי"ה אלהים אמת, כי אמת שמו של הקדוש ברוך הוא (שבת י'), והוא ושמו יתברך הם אחד, וכמו שכתוב (זכריה י"ד) ה' אחד ושמו אחד, והוא יתברך אחד עם התורה, וכדאיתא בזוהר (בראשית כ"ד). קודשא בריך הוא ואורייתא חד, ולכן כל מה שאדם דבוק בתורה הקדושה, ומקיים מצוות התורה, הוא דבוק בו יתברך, שהוא עצם האמת, ואז לא איכפת לו כלל בין קודם הבריאה לבין אחר הבריאה, היינו בין שיש לו כסף וכבוד ושאר דברים גשמיים, ובין שאין לו, כי כמו קודם הבריאה היה השם יתברך אחד, ולא היה שום דבר כי אם כבודו יתברך לבד, כמו כן לאחר

הבריאה הקדוש ברוך הוא אחר, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ולכן לאדם כזה לא איכפת לו משום דבר כלל, ורוצה רק אותו יתברך לבד, ואז ממילא יש לו הכל, כי טוב ה' לכל (תהלים קמ"ה), ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב (שם ל"ד), מה שאין כן מי שרחוק מן התורה והמצוות, ורחוק מדביקות השם יתברך, הוא נאחז ונתפס בתוקף השקר, ודמיו העכורים הבאים מעוונותיו, מעוורים את עיניו מלראות האמת, ונעשה אצלו בחינת (ישעיה ג) משקרות עינים, וקשה לו מאד לראות את האמת, ושרוי אצלו ענין של חשבונות רבים, וכמו שכתוב (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, היינו שיש לו כל מיני חשבונות ורצונות להשיג כסף וכבוד ושאר הבלי עולם הזה, ותמיד חסר לו הרבה, כי מאחר שהתרחק מן האמת שהוא האחדות, ששם אין צריכין שום דבר רק אותו יתברך לבד, עכשיו יש לו חשבונות רבות להשיג כל הבלי עולם הזה, ושוכח מתכליתו הנצחי לגמרי, ולכן אמת הוא נוטריקון "א-מת", היינו שאני זוכר שפעם "אהיה מת", ואני אצטרך לעזוב את העולם הגשמי הזה לחזור אל הקדוש ברוך הוא שהוא עצם האמת, וכל מה שאדם מתקרב אל האמת, הוא מתדבק באחדותו יתברך, ואז אין חסר לו שום דבר כלל, כי אצלו יתברך יש הכל, מה שאין כן הרודף אחר השקר, נכנס בו ש'נאה ק'נאה ר'ציחה, שהם ראשי תיבות שק"ר, כי מאחר שהתרחק מן האמת, נכנס בו שנאה קנאה ורציחה על אנשי אמת, שהם הצדיקים, ואינו יכול לסבול אותם, והם כקוצים בעיניו, כי הוא כסומא הממשמש באפילה, ונדמה לו שאין אור כלל, ואין לו שום השגה במעלות הצדיקים שדביקים באורו יתברך, שהוא עצם האמת, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, וזוכה להגיע אל אור האמת ואור הצדיקים שדביקים באמת, כי אז יזכה לחיים טובים ונעימים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע האזהרה על שקר, וכמו שכתוב (שמות כ"ג) מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרוג כי לא אצדיק רשע, ויש לדקדק למה כתיב הלאו בלשון כזה, "מדבר שקר תרחק", ולא בלשון של "לא תדבר שקר" כמו שאר איסורי התורה? וכן מהו ההמשך והקשר לסוף הפסוק "ונקי וצדיק אל תהרוג וגו'"? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי התורה הקדושה מגלה לנו את עוצם גנות השקר, איך מדבר שקר תרחק מהקדוש ברוך הוא, ותתרחק מאחדותו יתברך, כי הקדוש ברוך הוא עצם האמת, וכל מה שתתקרב לשקר, תתרחק מהקדוש ברוך הוא שהוא עצם האמת, וזה יגרום לך לחלוק על הצדיקים ולרדוף אותם חס ושלום, שזהו ונקי וצדיק אל תהרוג וגו', כי שקר יכניס בך שנאה קנאה

ורציחה כנ"ל, ואז אתה עלול לכל הרשעות שבעולם רחמנא ליצלן, ולכן צריכין להתרחק לגמרי ממדת השקר, ולהתקרב רק אל הקדוש ברוך הוא שהוא עצם האמת, ואל הצדיקים הדביקים בו יתברך באמת, ואז גם אתה תזכה לאמת, ותחיה חיים טובים ונצחיים באמת.

וזהו (שם פסוק א') לא תשא שמע שוא אל תשת ירך עם רשע להיות עד חמס, ותרגומו לא תקבל שמע דשקר, לא תשווי ירך עם חייבא למיהוי לה סהיד שקר, ופירש"י, אזהרה למקבל לשון הרע, ולדיין שלא ישמע דברי בעל דין עד שיבא בעל דין חבירו, אל תשת ירך עם רשע הטוען את חבירו תביעת שקר וכו', עיין שם, ויש להבין למה מפרשים "שמע שוא" שהוא לשון הרע, ודיין ששומע צד אחד, "שמע דשקר", הרי לשון הרע הוא אפילו על דבר אמת, וכן שמיעת דיין לבעל דין אחד הוא אפילו על דבר אמת? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מוכן הענין מאד, כי מיד שאדם מוכן לשמוע לשון הרע או צד של בעל דין אחד בלי חבירו, הרי הוא רחוק מאחדותו יתברך שהזהירנו על זאת, ונמצא שהוא אחוז בשקר, ועלול לקבל לשון הרע על הצדיקים הדביקים באמת, ויצדק את הרשעים הרודפים את הצדיקים חס ושלום, וכן ישמע צד של בעל דין אחד הרודף את הצדיק, וכבר לא יכול לדון דין אמת, ולכן כולם מתפרשים בלשון של "שקר", כי הם כלולים בלאו של "מדבר שקר תרחק", שצריכין להתרחק ממנה לגמרי, כי הוא הגורם לאדם להתרחק מהשם יתברך חס ושלום, והשם יתברך יזכינו להגיע את מדת האמת בשלימות, ונזכה לעלות ולהתדבק באורו יתברך, עדי נזכה להכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

